

Arrest

nr. 142 795 van 5 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WDN. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 april 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 26 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2015 om 10u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"Aan de heer (1):
naam: S. (...)
voornaam: G. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Armenië*

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- o 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene werd op heterdaad betrapt op diefstal. PV. KO.11.L2.004530/2015 van de politie RIHO. Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- o een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene werd op heterdaad betrapt op diefstal. PV. KO.11.L2.004530/2015 van de politie RIHO. Hij pleegde een winkeldiefstal met geduw om zijn vlucht te verzekeren, doch is deze mislukt. Hij was verbaal agressief tegen de medewerkers van de winkel. Uit analyse van het administratief verslag blijkt dat betrokkene over een geldig reisdocument voor vluchtelingen en een geldige verblijfsvergunning voor Frankrijk beschikt. Toch laten deze documenten hem niet toe de openbare orde in België te verstoren. Redenen waarom hem een inreisverbod van DRIE jaar wordt opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden

beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terughoudingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terughoudingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

2.2. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet - , dan dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekende partij stelt *in casu* met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid dat zij zich in België op 27 april 2015 moet verantwoorden voor de strafrechter zodat zij omwille van het inreisverbod niet aanwezig kan zijn. De schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure zal aldus te laat komen, gelet op de nakende repatriëring. Zij wordt aldus beperkt in haar verdedigingsmogelijkheden. Zij verliest tevens voor een groot deel de mogelijkheid probatievoorwaarden te vragen en ook de oplegging van een werkstraf wordt door het inreisverbod onmogelijk gemaakt.

Zoals hoger reeds aangegeven, biedt artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet echter geen grondslag voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terughoudingsmaatregel kwalificeert, nog minder bevat deze bepaling een wettelijk vermoeden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig zou zijn indien tegen een andere dan een verwijderings- of terughoudingsmaatregel binnen de wettelijk voorziene termijn van 10 resp. 5 dagen (artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend door een vreemdeling die is vastgehouden in een welbepaalde plaats.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “*verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering*” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op het urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden. Het gegeven dat de verzoekende partij wordt teruggeleid naar haar land van herkomst, houdt op zich geen verband met het thans bestreden inreisverbod maar wel met de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de

verzoekende partij dient, zoals zij overigens heeft gedaan in de zaak met rolnummer X, zich tegen deze laatste beslissing te richten.

De Raad wijst er daarenboven op dat verzoekende partij zich wat betreft de strafprocedure kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoekende partij noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat haar advocaat de belangen van verzoekende partij in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Voorts, waar zij erop wijst dat zij bijvoorbeeld geen werkstraf zou kunnen vragen omwille van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten mag zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt terecht te zijn gekomen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306). Bovendien is dit nadeel ook hypothetisch nu verzoekende partij vooruit loopt op de zaken aangezien zij niet weet welk oordeel de strafrechtbank zal uitspreken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde zodat wanneer persoonlijke verschijning toch vereist zou zijn, er niets aan in de weg staat dat verzoekende partij dergelijke vraag richt tot het bestuur. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval al voldoende zou zijn uitgewerkt, zich zou voltrekken.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste.

2.3. De bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend vijftien door:

Mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

S. DE MUYLDER